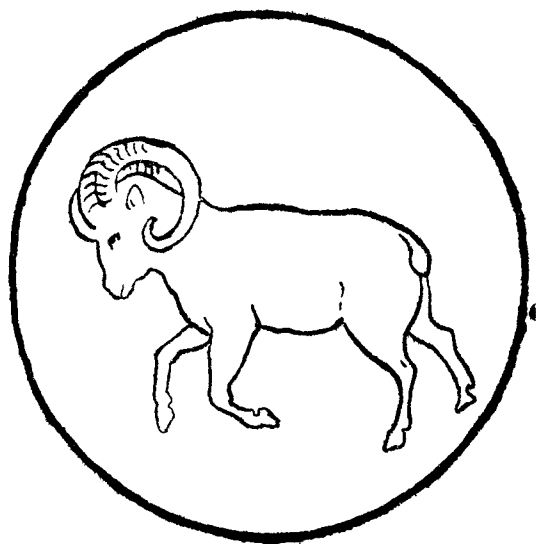

ЖИТНО ЗЪРНО

ОКУЛТНО СПИСАНИЕ

ГОДИНА V МАРТЪ 1929 БРОЙ 1

Първата буква въ Божествената азбука.

Всѣка наука, която не се прилага, се вкисва. Въ умствения свѣтъ има извѣстни мисли, които съставляватъ азбуката на Божествената наука. Ако човѣкъ не знае тѣзи основни мисли, какъ ще разбере Божествената наука? Основната мисль съставлява буквата А; това е понятието, което се включва въ думата „живѣя“. Слѣдователно, основната идея е животътъ, който е равносилень на буквата А. Буквата А и единицата иматъ единъ и сжщъ произходъ. Тѣ сж букви на човѣшкото съзнание. Човѣкъ никога не може да произнесе буквата А или думата животъ, ако нѣма съзнание. Значи, основната буква А е животътъ. Ако си въ Божествения свѣтъ и кажешъ буквата А, това значи, че тамъ си въ първо отдѣление, а на земята може да си първокласень професоръ. Щомъ изучавате буквата А, едновременно съ това трѣбва да изучавате и животътъ.

Животътъ не може да бжде нито добъръ, нито лошъ. Сжщо така и за буквата А не може да се каже, че е добра или лоша. Добрината или лошевината зависи отъ това, дѣ ще се употреби тази буква, т. е. на какво мѣсто ще се постави. Животътъ трѣбва да се схване като чиста, като основна буква. Животъ има само въ съзнанието. Тамъ, дѣто се е пробудило съзнанието, има животъ; дѣто съзнанието не е пробудено, нѣма животъ. Да живѣешъ, това значи да съзнавашъ, че можешъ да се качишъ на най голѣмата височина и да слѣзешъ до най-голѣмата дълбочина. Какво лошо има въ това, че си слѣзълъ много нѣзко и си се качилъ много високо? Това е една привилегия. Светията и горѣ да се качи, и долу да слѣзе, пакъ светия си остава. Разбойникътъ, прѣстѣпникътъ и горѣ да се качи, и долу да слѣзе, пакъ разбойникъ и прѣстѣпникъ си остава. Животътъ, самъ по себе си, не се измѣня. Той е първото условие на духа да се прояви въ външния свѣтъ. Потикътъ на духа да се прояви къмъ периферията се нарича животъ.

Значи, първиятъ потикъ на духа да излѣзе на периферията и да започне своята работа, това е най-елементарното проявление на живота. Въ това отношение, както и да пишемъ думата животъ, животътъ не може да се измѣни. Както и да схващаме понятието животъ, той самъ по себе си не се измѣня: нито се покваря, нито се подобрява. Защо? — Защото излиза отъ Бога и се връща къмъ Него въ своята чистота. Животътъ има само примѣси, но самъ по себе си, нито се разваля, нито се подобрява. Това, което може да развали живота, седи извънъ него. Животътъ на човѣка може да се развали само въ такъвъ случай, ако той измѣни отношенията си къмъ Бога, или ако измѣни отношенията си къмъ ближнитѣ. Тогава въ живота на човѣка ще се яви единъ малкъ дисонансъ, и той ще приеме отъ него повече или по-малко. Всѣкога, когато човѣкъ приема отъ нѣщо

повече или по-малко, ражда се злото въ свѣта. Когато вземешъ живота повече, отколкото трѣбва, явява се прѣсищане. Когато вземешъ живота толкова, колкото трѣбва, ти си въ царството на радостта. Животътъ нѣма нито начало, нито край. Единственото реално нѣщо, което ние знаемъ, това е животътъ.

Животътъ е първиятъ потикъ на движение. Той е като рѣка, която слиза отъ високъ планински върхъ и непрѣкъснато тече. Както рѣката трѣбва да върви по своето течение, безъ да се спира тукъ-тамъ, съ този-онзи, така и животътъ трѣбва непрѣкъснато да тече. За да се запази животътъ отъ външни нечистотии, въ помощъ трѣбва да му дойде умътъ — барабанътъ — който постоянно трѣбва да бие. За да може умътъ да дѣйствува всѣкога на врѣме, човѣкъ трѣбва да знае граматиката, да употребява на врѣме и на мѣсто всѣка дума въ своята рѣчь. Животътъ е яйцето, което се пропуква, за да излѣзе пилето,

А. Бертоли

Практически окултизъмъ.

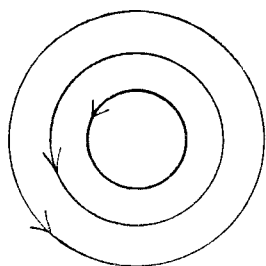
VI

Животъ — спирала.

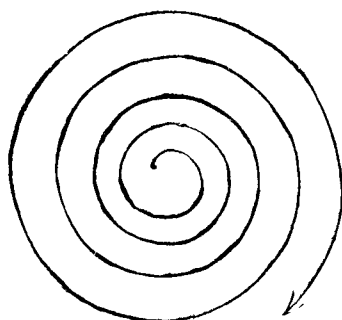
Който повтаря стари нѣща, движи се въ затворенъ кръгъ, а който търси новото и расте, движи се по спирала; въ него животътъ се изразява всѣки день въ новъ стрѣмежъ. Мнозина повтарятъ: „Животътъ нѣма смисълъ, остарѣхме вече.“ Това е най-лошото положение, въ което може да изпадне човѣкъ, именно поради туй, че се движи въ кръгъ, вмѣсто въ спирала.

Да се движимъ въ кръгъ, значи да повтаряме все едно и сѣщо, да се придържаме о традицията, да живѣемъ съ миналото, срѣдъ извѣстна нагодена обстановка, страхувайки се да прѣскачимъ обичайното и да измѣнимъ положението, въ което се намираме. Много хора

се страхуватъ отъ борбата въ живота, като се стрѣмятъ да се настаниятъ по възможностъ най-удобно въ нѣкоя тиха килия, въ кошера на днешния общественъ строй, а щомъ постигнатъ това, не мърдатъ вече. Мислятъ, че сж постигнали цѣльта, крайната точка на възможното за тѣхъ, и страхувайки се отъ нови борби, започватъ да повтарятъ все едно и сжщо нѣщо день слѣдъ день, година слѣдъ година, и така се атрофиратъ, изгубватъ смисъла на живота и остарѣватъ прѣждеврѣменно, тѣлесно, духовно и умствено. Причината е движението имъ въ кржгъ (фигура № 1), което значи, че животътъ имъ е безъ идеалъ, безъ стрѣмежъ къмъ нѣщо ново, — това ги прави стари вжтрѣшно и външно, и животътъ имъ става товаръ. Тогава идватъ върху тѣхъ нещастията по необходимостъ, за да ги раздрусатъ и събудятъ отъ летаргията имъ.

Фиг. 1

Фиг. 2

Право, полезно и разумно е, човѣкъ да се движи въ спирала (фигура № 2). Това значи да има всѣки день по нѣкоя нова идея, да се стрѣми винаги къмъ нѣщо ново, по-хубаво, по-съвършено; да пази старитѣ отношения и опитности и върху тѣхъ (кржгътъ на прѣживѣното) да развива спиралата на новия животъ; да прибавя ежедневно по нѣщо ново. Младостъта, смисъла на живота, сѣди именно въ това ново, което постоянно прибавяме къмъ старото: въ мислитѣ, чувствата и дѣлата ни. Жената, като майка, домакиня; мжжътъ сжщо въ всички свои прояви трѣбва всѣки день да търсятъ единъ новъ лжчъ, една нова форма по-висша, по-съвършена.

Красивото у човѣка може да се проявява въ все по-съвършени форми до безкрайностъ, както нѣма край изгрѣва на слънцето — то се повтаря всѣки день, но всѣки день носи нова радостъ на земята. За насъ изгрѣвътъ е важно; всѣка нова мисль, новъ стрѣмежъ, ново дѣло е единъ изгрѣвъ въ живота ни, който ни подържа винаги вжтрѣшно млади и ни прави радостни.

Това е правиятъ пътъ на спиралното движение, по който върви разумниятъ човѣкъ, разширявайки все повече своето съзнание, своята опитностъ и своитѣ способности.

Въ непрѣкъснатия изгрѣвъ е смисъла на живота — то е и началото на вѣчния животъ.

Сегашната раса и новата *).

Отзвукъ.

Моята свѣтяща раса — която скоро ще се основе, далечъ ще прѣвъзхожда и най-фантастичнитѣ видѣния на днешнитѣ идеалисти.

Не съмъ мечтателъ, който се впуска въ възможности! Азъ зная, какво има да стане!

Стоялъ съмъ задъ нѣкои мечтатели утописти, въодушевявалъ съмъ ги, направлявалъ съмъ тѣхнитѣ мисли, за да може свѣтътъ чрѣзъ творенията имъ да види бъдащото и да подкрѣпи усилията имъ, и тъй да ускори деня, въ който ще дойда, за да основа новата раса.

Твориха тѣ по мои указания отъ свое гледище — опирайки се на една малка частица отъ истината, която бѣха познали.

Сега, самъ азъ говоря съ истинското знание за онова, което се планира — което вече е въ Единния духъ и вече прѣбивава въ най-висшитѣ мисли, които за моя погледъ сж по-дѣйствителни отъ дървета и скали.

Не блѣнувамъ, кога говоря за идещата раса — Азъ, който съмъ духътъ на тая раса!

Но отъ васъ, отъ днешното човѣчество, отъ васъ ще зазиси, кога да бжде тя основана — кога тя съ своята радостъ, съ своя миръ, съ своето богатство, съ несравняемото си щастие ще се изрази на земята.

Въ молбата си за чистота — азъ, духътъ на нероденитѣ — посочихъ нѣколко прѣобразования, които сж необходими, за да пригответе свѣта и себе си за новата раса.

Ключътъ на днешната раса е: имамъ; на новата: да бжде! Вие искате да притежавате всички нѣща, които ви се струватъ цѣлнни, все едно дали сж тѣ полезни вамъ или на другитѣ. Но не важи, какво притежавате — рано или късно, то може и ще бжде изгубено.

Старайте се да бждете — помагайте на другитѣ да бждатъ, подържайте ги въ усилията имъ да придобиятъ вѣчнитѣ добродѣтели, защото тѣ сж единичнитѣ нѣща, които никогато не ще се изгубятъ. Тогава ще ускорите идването на новата раса.

Днешната раса гледа да взема; новата ще живѣе, за да дава.

Голѣми приходи, високо положение, трупане на много частни имоти, лично задоволство — това сж нѣща, които днесъ всѣки дири. Да даващъ се смѣта за жертва, за „себеотрицание“. И тамъ, дѣто се практикува, то става съ скрита надѣжда за отплащане съ нѣкакъвъ подаръкъ.

*) Глава изъ книгата „Духътъ на нероденитѣ“, части отъ която се печатаха въ IV. година на списанието.

Въ моята нова раса „даването“ ще бжде общия изразъ на се-
беотрицанието на човѣцитѣ, тѣхната най-голяма радостъ.

Девизътъ на днешната раса е състезаване въ печал-
бата, а тая на новата ще бжде: взаимопомощъ.

Още въ училищата възпитанието е насочено тъй, че единиятъ
да прѣвъзходствува своитѣ съученици по знание и физическа сила.
Старай се да застъпишъ другитѣ! Тая система се подържа прѣзъ
цѣлия животъ. Състезанието, което трови живота, вече си е изиграло
ролята, то помогна да се развие конкретниятъ умъ. Но това не е най-
високото, което може да спечели човѣчеството.

Новата раса ще донесе друга борба. Тогава всѣки ще се над-
прѣварва да даде на другитѣ това, което най-вече желае за себе си.
Всѣки ще знае, че сподѣля живота си съ своитѣ братя и затова ще
прави по възможностъ най-много за общото добро. Всички не-
отстъпно, отъ все сърдце ще работятъ взаимно.

Настоящата раса разрушава, новата ще съгражда.

Наблюдавайте дѣцата: какъ тѣ безъ изключение се радватъ,
като разрушаватъ. Възрастнитѣ ги окуражаватъ и старателно имъ по-
магатъ да погубватъ нѣщо живо. (като въ игра шахъ). Тази наклон-
ностъ се възпира само отъ законитѣ и най-вече отъ . . . полицията.

Чрѣзъ своитѣ вредни излъчвания човѣкъ се е отчуждилъ
отъ мнозинството етерни, сега невидими същества, които живѣятъ
около него и се развиватъ. Той ги е изпълнилъ съ недовѣрие и от-
вращение. Новата раса ще бжде незлобива и ще помага на всички
ближни — и тъй ще спечели пакъ добрата помощъ на природнитѣ ду-
хове, които разхубавяватъ свѣта и ще изпълватъ пакъ своята приятна
задача прѣдъ чиститѣ очи на човѣка.

Дори и стихийтѣ ще помагатъ на човѣка и нѣма вече съ бури,
земетръси, наводнения, горещини и мразове да разрушаватъ това,
което човѣкъ е придобилъ.

Човѣкъ самъ е прѣдизвикалъ тия катастрофи: чрѣзъ
своитѣ опустошения всрѣдъ природата, както и чрѣзъ своитѣ мисли.

Въ новата раса, за новитѣ открития ще си служатъ съ грама-
дни сили, които — открити въ природата, ще бждатъ на разположе-
ние на човѣка за осъществяването на едно дѣло съ широкъ размахъ.
Тѣхъ още ги криятъ, защото въ ржцѣтѣ на една разрушаваща
раса тѣ биха били само опасни.

Противоположността на половетѣ играе голѣма роля
въ настоящата раса; въ новата раса ще има равноправие на
половетѣ.

Укриването на ония процеси, които се извършватъ при зача-
тието, тайната, съ която се обгрѣщатъ естествентѣ форми, неопра-
вданитѣ прѣструпки и прѣсторено незнание, подчертаването на разли-
ката на половетѣ чрѣзъ облѣкло, възпитание и обноски — всичко то-
ва води къмъ скрити мисли и тайни шѣпотѣ върху полови нѣща . . .
и само възбужда чувствеността.

Въ моята свѣтла раса полътъ ще бжде нѣщо второстепенно. Въ
облѣклото ще има малка разлика. На видъ — дори и то характеръ: — двата

пола ще изразяватъ по сжщия начинъ най-високото, което е вложено въ тѣхъ.

Знание, наука е славата на днешната раса, а въ новата раса най-висшето ще бжде м ж д р о с т ѣ т а.

Колкото и да е важна науката, все пакъ тя се занимава само съ в ѣ н ш н и я, съ видимия свѣтъ. Това е единъ дълъгъ, бавенъ пѣтъ къмъ с ѣ р ц е т о на н ѣ щ а т а! Пѣтътъ на м ж д р о с т ѣ т а не води отъ в ѣ н ъ на в ж т р ѣ — а отъ в ж т р ѣ на в ѣ н ъ.

Вжтрѣ е единниятъ животъ. Опитайте се да разберете т о в а. Обърнете вниманието си на вжтрѣ: вие тамъ ще го намѣрите. Тоя сжщиятъ животъ се изявява у другитѣ, той е подбудителната сила у всички природни явления, нѣкога ще го разберете, чрѣзъ крайна чистота ще дойдете до дѣното, „какъ и защо“ — на всички н ѣ щ а ще знаете съвършената мждростъ включва всѣко знание.

Сегашната раса се води отъ и н т е л е к т а; идущата ще бжде насочвана отъ и н т у и ц и я т а.

Интелектътъ е способността, да схващате разумно събитията на околния свѣтъ — доколкото могатъ да бждатъ наблюдавани отъ вашитѣ погрѣшни и незавършени органи. Интелектътъ е въ пълна зависимость отъ ония отъ в ѣ н ъ дѣйстващи впечатления върху мозъка.

Когато, напротивъ, интуицията дѣйствува отъ в ж т р ѣ: тя носи безграничното истинско знание на с ж щ и н а т а. Когато вие му се отдадете всецѣло, ще знаете всичко, каквото има да се знае по цѣлия свѣтъ, защото въ вашата с ж щ и н а вие можете да вземате участие въ съзнанието на всички и на цѣлия миръ — защото въ вашата с ж щ и н а вие сте едно съ всичко.

Сегашната раса има р е л и г и и; новата ще има една р е л и г и я.

Религиитѣ сж одѣжди, въ които божествеността се облича, за да бжде осѣзаема и за слѣпитѣ очи на човѣшкитѣ души. И тъй като душевнитѣ очи сж различни — то затова божественото се е показвало различно.

Ала истинската религия позволява на човѣцитѣ прѣзъ всѣка одѣжда да съзиратъ въ пълната му чистота Божеството: е д н а к в о с т о я щ е т о въ в с и ч к о — което не се изявява само въ дрѣхитѣ на отдѣлнитѣ религии, а въ всѣкого и всѣк ж д ѣ.

Въ новата раса съвсѣмъ ще бжде разбрано истинското значение на религията като съединение съ Б о г а — и то ва съединение ще бжде индивидуално и непосредствено извършено отъ всѣко едно отъ моитѣ дѣца . . . безъ учения, догми, служби или религиозни изповѣдания.

Настоящата раса е окръжена отъ г р о з о т и и; новата ще бжде облѣчена въ красота.

Вашата прѣдстава за красота се обуславя отъ понятията ви за стойностъ и рѣдкостъ: повечето отъ прѣдметитѣ, които вие цѣните заради рѣдкостта имъ, не бихте ги удостоили дори съ единъ погледъ, ако биха били ефтини, ако би могълъ всѣки да ги има. Вашето прѣд-

почитание къмъ красивото винаги произлиза само отъ желанието на лично задоволство — и е крайно егоистично.

Въ новата раса изкуството и красотата ще бждатъ слѣдстви е отъ вътрѣшната чистота — и тѣхната цѣль не ще бжде както сега, — гордъ показъ на външно прѣвъзходство.

Сегашната раса дири чувствената красота, а въ новата ще владѣе духовната красота. Душевната красота ще намира изразъ въ видъ и форма, въ грациозни ритмични движения, въ нѣжни мелодични гласове и въ благодѣяния. Вътрѣшно придобитата хубостъ ще направи всичко тѣй, щото и външнитѣ нѣща да станатъ красиви. Не чрѣзъ прѣзрително отдѣлване, нито чрѣзъ възмугително отлжчване на всичко грозно отъ васъ може да бжде спечелена моята раса: само чрѣзъ прѣчистване, чрѣзъ облагородяване на вътрѣшната природа може тя да бжде постигната.

Когато това бжде постигнато, грозното не може вече да ви рѣе. Тогава природата ще стане по-величествена, отколкото е нѣкога бивала — защото човѣкътъ вече не ще да нарушава нейнитѣ дѣйствия. Тя ще отвори своитѣ скривалища и ще прѣсне по земята съкровища на небивала красота. И блѣсъкътъ на доброто разположение и най-висша радостъ ще свѣти изъ всѣки образъ, изъ вашия, когато се родите въ моята красива раса — или още сега, ако се приготвите да принадлежите къмъ ония избраници, които ще положатъ основата за тая раса.

Сегашната раса е приведена подъ тежестъта на страданието: новата ще отразява съ дигната глава небесното слънце, което е най-чистата радостъ. Прѣстанете най-сетнѣ сами да прѣдизвиквате своята неволя, като чрѣзъ себелюбие се отлжчвате отъ радостъта на грѣящата ви сжщина.

По-свѣтла отъ слънчевитѣ лжчи е сжщината. Оставете я да грѣе въ васъ и да ви освѣтлява — и съ нейната голѣма ненарушима радостъ да освѣтлява тъмнитѣ килии на вашето сжщество. Тя ще направи това, ако си очистите прозорцитѣ и не държите спуснати завѣситѣ и затворени капацитъ на вашето егоистично отдрѣпване, ако се стараете и се погрижите да бждите чисти.

Затова настоявамъ азъ, вашата скърбъ сега още да бжде облекчена; и твърдя, че вие и сега можете да се запознаете съ радостъта, въ която ще живѣе новата раса.

Настоящата раса се характеризира съ раздѣление; новата се отличава съ единение. Всѣки се гордѣе съ това, което другитѣ нѣматъ — и се обръща внимание само на различията: различия въ раси, облѣкло, полове, политически убеждения и религиозни вѣрвания.

Моята раса дири само обединяващето. И тѣй като всѣки ще разбере, че самъ той — неговата вътрѣшна сжщина, неговиятъ животъ . . . е Богъ — и че всичко, що живѣе, е самия той, защото по сжщество е сжщата сжщина, сжщия животъ, сжщия Богъ — не може никой, раздѣленъ отъ другитѣ, да прѣслѣдва по-нататъшни цѣли.

Гледайте сега още да разберете, че вие наистина сте другитѣ.

Настоящата раса е свързана; новата ще бъде свободна, Настоящата раса държи на земни форми и формалности, на външен блъсък. Дори въ своите приятелски и любовни отношения днешните хора се прилпят о материята. Новата раса ще познава духовната страна на всичко откровение: тя ще се занимава съ вѣчното, затова ще бъде тя свободна, свободна отъ всички измамливи връзки на прѣходните нѣща, свободна отъ страха, че ще изгуби нѣщо, което притежава — и затова свободна отъ всѣкакъвъ страхъ.

Настоящата раса е лична; новата раса ще бъде безлична. Вашата личностъ се има за много важна: нейните нужди, нейните желания, нейните мнѣния, нейните намѣрения, нейното здраве — изпълватъ вашия животъ, вашите мисли.

Сега за сега се вижда почти безполезно да ви се говори за безличие — за едната с ж щ и н а въ васъ, която всички ви свързва.

Моята раса ще бъде свободна отъ произвола на егоистичното, лично „себе“ — ще бъде признато едничко величието на безкористната и свърхлична с ж щ и н а.

Ограничението държи юздите на сегашната раса; моята раса ще строши всичките вериги и ще получи освобождение.

Запрѣни, всестранно ограничени сте вие въ вашата самостоятелностъ — дори и кога не знаете това! Вашиятъ егоизъмъ ви въздържа, материалниятъ ви умъ ви стѣснява и желанието да се дѣлите погребва истинското ви сщество.

Чрѣзъ подчиняването на вашето „себе“ вие ще освободите истинската с ж щ и н а. Тогазъ безкрайно ще тържествувате и като членъ на моята силна раса ще бъдете освободени отъ всѣко невѣжество, отъ всѣка болка.

Избѣгайте отъ затвора на ограничаващото ви себе, замръжено въ многоликите и многобройни „себета“ въ васъ — и съзнателно различавайте единството на развиващата се, освободена с ж щ и н а.

Малките тия точки на противоположности сочатъ направлението на моята нова раса — и какво би значило за васъ, ако бихте могли да влѣзете въ нея.

Тогава ще разберете, че вие сте цѣлиятъ свѣтъ.

Тогава ще бъдете едно съ всички творения, съ всичкото битие; съ небето, съ дървесата и морето, съ елементите, насѣкомите, птиците и бозайниците, съ човѣците, съ боговете — и дори съ Бога.

Тогава ще знаете, че сте безсмъртни — че винаги сте били и че никога не ще прѣстанете да бъдете такива.

Тогава съзнателно ще почувствувате да тече прѣзъ васъ Божията сила въ другите — и ще изливате върху другите божествения животъ съ всичкото му величие и слава.

Тогава ще видите, че има въ васъ и въ всички едно безкрайно развитие на божественото, че прѣдъ васъ се простиратъ все по-големи и по-широки пространства — единъ безкраенъ низъ отъ несравними и чудесни цѣли.

Тогава ще намърите, че сте чувствителни за впечатления, които една мъничка човършка душа едва може да схване — и че потърва въ нщото прѣдъ всичко това, което се счита за „щастие“.

Товв е обѣта на моята побѣдоносна раса!

Всеобемляюща любовъ.

Любовта е съединяващата сила на великия козмически магнитъ.

Коего съществува, е една частъ отъ тозъ магнитъ, ако и раздѣлено — все пакъ свързано съ него чрѣзъ присщата способностъ на любовта.

Дали тя се проявява като сѣпление, тежестъ или химическо сродство — все е същата съединяваща сила на любовта. Било алчностъ или желание или наклонностъ — все е въздѣйствието на същия принципъ; стрѣмежа за единение, съ кое да е нѣщо. Добавямъ: нѣкой атомъ въ това отношение се вижда за съжаление за немагнетиченъ . . . защото се е отдалечилъ чрѣзъ студения си разумъ отъ великия магнитъ; защото е сключилъ въ себе си кръгътъ и въ себе си остава да тече потокътъ, защото обича само себе си.

Но всѣки откъслекъ развива постепенно своитѣ вродени качества . . . за забравяща себе си лична любовъ. Развивайки своята вжтрѣшна сила, той се издига къмъ извора. Тѣй ще постигне той точката, дѣто непосредствениятъ потокъ на великия магнитъ е достатъчно близо, за да го изпълни съ собствената си първоначална сила: съ всеобемляющата любовъ.

Чиста лична любовъ е най-висшата придобивка на вашата раса.

Когато стѣпите въ потока на всеобемляющата любовъ, ще навлѣзете въ моята раса.

Всѣка лична любовъ, безъ изключение, е ограничена, защото е едно несвършено прѣдаване на божествената любовъ. Но . . . не подѣнявайте стойността, която има тя за васъ; не се оставяйте да ви заблуждава лъжливатата мисль: че можете да се издигнете надъ нея, безъ да познаете нейното благородяващо влияние.

Само чрѣзъ осъвършенствование на по-висшата лична любовъ, можете да навлѣзете въ неизчерпаемия потокъ на всеобемляющата любовъ — която ще ви облѣе и проникне.

Голѣмата лична любовъ се развива постепенно чрѣзъ спомена за щастieto, което нѣкой е сподѣлялъ съ любимото си сщество. Тя се усилва въ продължение на многото животи и се прѣобрѣща отъ егоистична страсть въ безкористна, още по-чиста лична любовъ. Докато се развива, учи се човѣкъ да сподѣля грижитѣ на любимото сщество. Отъ това произлиза съчувствието — въ и съ други все повече да се чувствуваме. Както съчувствието, тѣй и личната любовъ трѣбва, чрѣзъ вашитѣ сили увеличена, да се издигне до най-високо постигащия се градусъ, за да ви приготви за въздѣйствието на всеобемляющата любовъ. . . . И съ това за моята любовъ.

Всеобемлящата любов е неограничена когато се появи във васъ, всички ще ви бждатъ тъй близки, както най-скъпото ви сега за васъ същество, и тя се разширява, докато вие ще обичате всички безразлично — до като разберете, че всички сте само Едно, че всички сте „вие.“

Всеобемлящата любов не е: на малки откъслечи раздѣлена за всѣко отдѣлно същество — нито пъкъ е сжщо една равнодушна добрина за всички, разводнена лична любовъ, безъ братство за когото и да е,

Тя е едно ново излияние отъ божественостъ във васъ, печалбата на една по-нататъшна съвѣсть, на тая точка, дѣто вие отъ настоящата раса ще можете да влѣзете въ моята одухотворена раса — дѣто ще можете да счупите черупката, която прѣчи на порасналото човѣчество да влѣзе въ дѣтинството на свѣрхчовѣеството.

Пълна чистота

Ѓзъ, духътъ на нероденитѣ, се застъпвамъ прѣдъ васъ, — за пълна чистота, за да може моята раса да навлѣзе въ съществуването на едно чисто човѣчество.

Скоро ще избира нѣколцина отъ васъ за тази цѣль, да я основатъ въ едно отстранено мѣсто, кждѣто ще има идеални условия. Нѣколцина съмъ намѣрилъ, които сж готови; по-вече се надѣвамъ да намѣря въ едно близко бждаще. Но едва когато ще бжде готово едно достатъчно количество, ще може моята раса окончателно да бжде основана като едно събрано единство.

Затова съмъ азъ тукъ дошелъ да ви посоча тия качества, които сж неизбежни, ако искате да се присѣедините къмъ първото население на новата раса.

Не сж само чистотата и любовта основнитѣ изисквания за приемането въ моята раса, но въ течение на врѣмето не може никой безъ любовъ и чистота да има по-голѣми успѣхи!

Чистотата, която азъ изисквамъ, не се отнася само до дѣлата, но и до всѣка ваша дума и всѣка мисль: и не само до мислитѣ ви, но и до вашето същество, цѣлото ваше естество! Тъй чисти трѣбва да бждете, че никакво външно влияние да не може да събужда въ васъ нежелателенъ отговоръ.

Това може би ще ви се види почти невъзможно. Но ако вие се борите затова — и се противите да бждете завладани поне за минута отъ други принципи, освѣнъ отъ чистотата и любовта — тогава отъ день на день ще забелѣзвате успѣхи, и наклонността да се отдавате на недостойни влияния, скоро ще изгуби властта надъ васъ. Тъй ще станете вие кандидати за моята раса.

Не ви ли тя привлича никакъ? Дали ви се струва тя лишена отъ прѣлести, еднообразна, нищожна, отклоняваща отъ пжтя? Само ограниченитѣ могатъ да разсждаватъ тъй за това, което въ течение на развитието — съ растежа на съзнанието, на радостта — и тѣмъ прѣдстои.

Всички ще го постигнатъ нѣкога. Изборътъ, който прѣдлагамъ, е тоя: искате ли доброволно да подържате козмическия законъ и да ускорите развитието — или искате слѣпо, незнаю-

щи и недоброволно да се борите по-нататък и да прѣкарете тъй дълго бѣдствието на вашето полуразвито състояние?

Азъ, духътъ на нероденитѣ, се домогвахъ да спечеля кандидати за идещата раса.

Азъ съмъ духътъ на тая раса и съмъ дори по-вече. Азъ съмъ духътъ — на новата раса — и на всички сжщества. Азъ съмъ духътъ!

Ала азъ говорихъ само въ едното си качество: като духъ на новата раса — че заради тѣхъ, както и заради васъ трѣбва да се роди новата.

Азъ не викахъ напразно!

Не викахъ, безъ да разтърся нѣкои отъ васъ съ моя зовъ: „Една нова раса ще бжде основана“

Кое то отъ всѣкиго желая — което ще узнаете отъ моята вѣсть, и ще дамъ на всички да разбератъ, е: че нероденитѣ на новата идеална раса вече сж готови за вашия свѣтъ, ако пригответе пжтя; че тѣ чакатъ по-чисти тѣла, по-чиста срѣда, по-чисти родители и по-чиста любовь; че тѣ ще се въплотятъ, щомъ вие сте чисти; че самитѣ вие можете да стпните въ моята раса, щомъ постоянно се стрѣмате къмъ съвършена чистота.

I.

Слънцето на живота.

(Изъ книгата: „Рабби бенъ Аоръ“)

О ученици мои, — говорѣше една ранна сутринь боговдѣхновениятъ при езерото на отшелниците.

Погледнете това дивно свѣтило, що разлива свѣтлина, животъ, радости!

Въ всѣка клѣтка на великия животъ, що ни обикаля, бликатъ творческитѣ негови сили.

Въ всѣки листецъ, въ всѣко сърце, въ всѣка душа блика неговата мощь.

Но който повече отъ това не вижда и не постига, далечъ е той още отъ истинската свѣтлина.

Защото той само извора вижда, но не и океана, откъдѣто тоя изворъ иде и къдѣто отива. . . .

Неизброими сж слънцата — извори на животъ, свѣтлина и красота, ученици мои, — неизброими сж като морския пѣсъкъ.

Но прѣзъ всички тѣхъ грѣе, свѣти и твори чудесата на битието само единното и истинското слънце на живота — непостижимо въ своето величие и красота.

Това е слънцето на Всемогщия Духъ, отъ когото изтича всѣка сила и мощь, всѣко съзнание, всѣки животъ.

Това е слънцето на Прѣвеликата Мъдрость, що управлява всичко; на свещената Правда, на свещената Красота. . .

Неговото истинско име нѣма да назова. . . Свещено е това име. Ангели и Богове съ благоговѣнъ трепетъ само го произнасятъ. . .

Невидимо е това прѣвелико и непостижимо слънце, но чистата душа го постига и чувствува наврѣдъ:

въ висшитѣ духове и сжщества,

въ себе си,

въ слънцата и свѣтоветѣ,

въ всѣка любовь, истина, светостъ, хармония и красота.

Въ всѣки живогъ. . .

Родна нему е чистата божествена душа; искра е тя отъ неговия свещенъ огнь; жива клѣтка е тя отъ неговото прѣсвето тѣло.

Блажени сж, които ходятъ въ свѣтлината на това слънце и се приближаватъ къмъ него.

Защото тѣ растатъ въ миръ и радость.

Защото тѣ сж растящи извори на неговата любовь и мъдрость,

Раздѣляващи слънца на неговата светостъ и красота. . . .

Нищо не е по-велико и прѣкрасно отъ изгрѣването на това слънце въ неизброимитѣ души!

Цѣли вѣчности сж днитѣ на това изгрѣване!

То е великото възхождение на душитѣ къмъ недосѣгаемитѣ висини на съвършенство и красота. . .

Разтворете широко душитѣ си, братя, за чудодѣйнитѣ зари на това дивно слънце, за неговитѣ творчески сили

Отворете сърцата си за струитѣ, които то наврѣдъ разлива, — струи на божествена любовъ и свѣтлина!

Отворете всички кранове на своето сърце, за да забликатъ изъ тѣхъ свещенитѣ дарове на това слънце за благото на всички сѣщества

Защото това е великиятъ законъ за приобщение съ могщия животъ на това единно слънце, за растене и разцвѣтяване въ неговитѣ всеоживѣващи и всеподаващи сияния на вѣчна свѣтлина, любовъ и красота.

Живѣйте въ неговата свѣтлина!

Защото това е пѣтятъ на истинския животъ, пѣтятъ на вѣчната радостъ и вѣчното блаженство — пѣтятъ къмъ Царството Божие.

II.

Свещеното „сега“.

Неразуменъ е онзи, о ученици, който не умѣе да посрѣшне и изпрати своето свещено „сега“.

Човѣкъ живѣе само „сега“. Неговиятъ животъ е непрѣкъснати „сега“, „сега“, „сега“. . .

Въ своето „сега“ опитва и познава той Божията любовъ, постига великото, твори. . .

Надъ миналото не си властенъ, надъ бѣдащето можешъ да владашъ само чрѣзъ своето „сега“!

Посрѣщни го като милъ пратеникъ на небесата, като многожеланъ гостенинъ

Разговори се братски и разумно съ него; вижъ, какво ти носи; какво желае то отъ тебе.

Често то ти поднася горчиви страдания, болки. изпитни — посрѣщни го и тогава съ радостъ и благодарностъ, — защото всичко, що носи то, е за твоего благо.

Радвай се, ако то ти поднася нѣкаква смѣтка за дългове, що съ лека рѣка си направилъ въ твоего минало, близко или далечно, защото дошло е време да се освободишъ отъ тѣхъ.

Радвай се на изпитанието — то ти дава възможностъ да опиташъ своитѣ сили, то ще те научи на великото изкуство да побѣждавашъ; ще ти вдѣхне упование въ Всемогщия и въ своитѣ сили; то ти носи свѣтлина и мъдростъ.

Умѣй да цѣнишъ и да посрѣщашъ съ радостъ малкото благо, що твоего „сега“ ти поднася, — защото въ малкитѣ блага е истинското щастие и великата радостъ на живота:

Радвай се на свѣжия въздухъ, що поематъ гърдитѣ ти.

Радвай се на свѣтлината и хубоститѣ на Божия день.

Радвай се на глътката вода, що утолява жаждата ти, на малкия плодъ, що насища глада ти.

Радвай се, за гдѣто можешъ да работишъ; радвай се, че можешъ и да си починешъ; радвай се на своето здраве, радвай се и на своята болестъ.

Радвай се и благославяй Всемогущия за всички дарове на прѣвеликата Негова любовъ.

Не пропускай нивга да извършишъ малкото добро, което твсето „сега“ ти подшепва. Това добро е малко сѣменце, що крие велико благо за тебе.

Не пропускай да дадешъ своята данъ на възвишеното, прѣ-красното, божественото и да изпълнишъ върховния си дългъ.

Не казвай: „послѣ“, не казвай „другъ пътъ“, въ „бъдеще“ . .

Най-важното за тебе е, какво „сега“ ще помислишъ, пожелаешъ и най-вече направишъ.

„Сега“ посѣй сѣмената на божествената истина!

„Сега“ разтвори сърцето си и душата си за малкитѣ и прѣ-велики дарове на живота, които ти се поднасятъ!

„Сега“ прояви великата любовъ!

„Сега“ изпълни волята на твоя прѣвеликъ Отецъ!

„Сега“ бжди достоенъ Неговъ синъ!

Вземи всичко, що твое „сега“ ти носи, отдай му всичко, каквото му дължишъ, и благославяй небето, защото всичко е за твое добро.

Помни: само веднѣжъ иде всѣко твое „сега“ и никогажъ то нѣма да се върне вече. Неговото благо, неговата радостъ, неговото благословение сж изгубени за тебе, ако ти не умѣешъ да го посрѣщнешъ и изпратишъ.

Не приличай на неразумния; вѣчно бързащъ, вѣчно суеятъщъ се пжтникъ е той въ живота. Съ блуждающъ въ далечината погледъ отминава той небрѣжно всѣко свое „сега“; не вижда той цвѣтата, що му се усмихватъ наоколо; не чува пѣсенъта на птицитѣ; не долавя мълвежа на просторитѣ; полуглухо е ухото му за великото, безсмъртното, за върховното благо и върховния дългъ, за които неговото „сега“ му шепне. . . Той винаги се готви да живѣе . . . нѣкога, напрѣдъ въ бъдещето, но никога разуменъ и пълненъ животъ не живѣе, защото тоя животъ е само въ свещеното „сега“.

Помнете, о ученици, вашето свещено „сега“.

Умѣйте да го посрѣщнете, умѣйте да го изпретите!

Да бжде то винаги за васъ едно благословение.

Да бжде всѣко „сега“ за васъ растене въ свѣтлина, мъдростъ, любовъ.

Да бжде всѣко „сега“ възмогване въ сила и творчество.

Да бжде всѣко ваше „сега“ едно ново стѣпало нагорѣ къмъ безкрайнитѣ висини на съвършенството, кждѣто ви очаква прѣвеликиятъ вашъ Отецъ,

Седиръ.

Изъ моитѣ спомени*).

Въ Компиевъ.

Настъпи година, въ която европейската политика съвсѣмъ се забърка. Единъ отъ моитѣ приятели, аташе въ едно отдѣление на външното министерство ми заяви, че тѣзи усложнения иматъ между другото връзка и съ дѣйствието на ближнитѣ на единъ банкеръ. Войната бѣше прѣдстояща. Андреасъ ми потвърди точността на този разказъ.

Веднѣжъ Андреасъ ми каза:

— Имате ли 3 — 4 дня свободни, за да посѣтимъ едно мѣсто?

— Кога трѣбва да тръгнемъ?

— Утрѣ вечеръ въ 5 часа отъ сѣверната гара.

— Добрѣ, ще наредя срѣщитѣ си половината за утрѣ, а другата половина за слѣдъ една седмица.

На другия день намѣрихъ Андреаса на гарата.

— Азъ трѣбва да се извиня прѣдъ васъ, каза той: взехъ трета класа. Тя не е удобна, но ние ще отидемъ само до Компиевъ, и азъ мисля да получа въ влака освѣтление по нѣкои въпроси.

Отговорихъ, каквото учтивостъта изискваше. Андреасъ прѣмина по цѣлата дължина на влака, изучи локомотива, говори съ машиниститѣ, и най-сетнѣ избра едно празно купе. Послѣ се качиха селянка съ малкото си дѣте и единъ старъ човѣкъ съ малката си дъщеря.

Тренътъ тръгна. Валѣше дъждъ. Едриятъ човѣкъ и Андреасъ си размѣниха любезности, говориха за лошото врѣме, за застрашената реколта, за закупвачитѣ на жито, за злѣ разхвърленитѣ данъци. Събесѣдникътъ бѣше търговецъ на вина отъ Епинетъ. Той отиваше да заведе малкото у единъ свой братовчедъ.

— Ние ще се поразходимъ, каза Андреасъ, нѣколко дня въ гората. Тамъ изглежда, че има стари църкви, римски старини.

— Да, каза винарътъ, въ Компиевъ още стои една стара кула въ дома на една моя братовчедка, почти до брѣга на рѣката Оаза. Можете да я посѣтите, ако обичате.

— Разбира се, каза Андреасъ. Ние ще обѣдваме заедно. Това е кулата, дѣто Жана Д'Аркъ прѣтърпѣ първата фаза на своето мъченичество, прибави той за менъ.

— Не мога да ви придружа поради дѣтето, каза винарътъ.

Но Андреасъ го убѣди да се съгласи. Минахме Шантили, Коа и фабрикиѣ ѝ, широки полета, прѣкъсвани отъ горички, красиви хоризонти на „Илъ дьо Франсъ“; минахме и сивата и тиха Оаза и пристигнахме,

*) . Вижъ „Житно Зърно“, год. IV. кн. 10.

Обѣдвахме всички заедно. Едриятъ човѣкъ говорѣше високо, живо.

— Вие виждате, ми каза Андреасъ насамѣ, ние имаме успѣхъ. Ако бѣхме взели втора класа, не щѣхме да срѣщнемъ този човѣкъ, който е билъ 20 години на служба у този банкеръ, за когото говорихме вчера. Той ще ни освѣдоми.

По-послѣ Андреасъ каза:

— Има 481 година, отъ какъ Жана Д'Аркъ е била затворена въ кулата, дѣто ще отидемъ.

Слѣдъ обѣдъ взехме сбогомъ отъ винаря, като му обѣща Андреасъ да иде да го посѣти скоро.

Ние се опѣтихме къмъ кжщата, която ни бѣше посочилъ на-шиятъ спѣтникъ. Наближихме кулата. Едно куче залая отъ двора, но послѣ почна да се умилква около насъ.

Андреасъ се изкачи на кулата. Послѣ всичко потъна въ мълчание. Само часовникътъ на една кула и свирката на единъ бързъ влакъ нарушаваха нощната тишина. Отъ врѣме на врѣме ме налѣгаше сънъ, но азъ се раздвижахъ, за да не спя. Половинъ часъ мина тѣй.

По едно врѣме не виждахъ вече кжщата, нито курника, нито сайванта. Стари каменни зидове изпъкнаха прѣдъ менъ. Имаше факли на вратитѣ. Хора въ костюми отъ 15. вѣкъ идѣха и се отдалечаваха; видѣхъ хора въ дълги роби, конници, слуги. Тѣ говорѣха мжчно разбираемо нарѣчие, въ което познахъ английски думи. Азъ разбрахъ: Андреасъ подновяваше единъ опитъ на Калиостро. Послѣдниятъ бѣше обѣрналъ пѣтя на врѣмето. Бѣхме се повърнали 400 години назадъ. Безъ церемонии, безъ приготвление Андреасъ бѣше при-зовалъ Жана Д'Аркъ.

Слѣдъ нѣколко минути видѣнието се промѣни. Азъ видѣхъ въ единъ сводчестъ салонъ Андреаса правъ да говори съ една млада жена, облѣчена съ дрѣхи, съ които я рисуватъ всички художници. Обаче това не бѣше видѣние, понеже чувствувахъ подъ ржката си студа на зидовѣтѣ, слушахъ гласа на събѣседниците, и даже взехъ участие въ разговора.

Слѣдъ единъ часъ всичко изчезна. Кжщичката, двора, кучето — всичко отново се яви. Но първата дума на Андреасъ бѣше да обѣща тайна върху това, което чухъ, което ще чуя или видя прѣзъ слѣднитѣ два дѣя.

Влѣзохме въ гората по тѣсна пѣтека и си починахме въ една на усната кариера, открита отъ Андреасъ.

На другия день отидохме при едни развалини. Тамъ видѣхъ видѣния, подобни на тѣзи прѣзъ нощта, но много по-драматични. Нищо повече не мога да кажа. Това, което ми е позволено да кажа, е, че слѣдъ нѣколко години Европа влѣзе въ най-ужасния циклонъ, прѣживѣнъ до сега отъ европейскитѣ народи (общо-европейската война).

* * *

При една срѣща Андреасъ ми каза: — Какъ мислишъ, докторе, за всичкото туй благо, въ което гази цѣлиятъ свѣтъ, какво казватъ твоитѣ околни?

— Нищо, което вие да не знаете, казахъ азъ. Цѣлиятъ свѣтъ се оплаква или се дразни, но важно ми се струва обезкуражаването на хора съ добра воля; това ме безпокои най много.

— Обаче, нѣма защо да се обезсърчавашъ, освѣнъ, ако тѣзи, които наричашъ добри хора, не сж служители на небето. Ти сигурно се запитвашъ: „Кой е истински служителъ на небето?“ Да, ти имашъ право да запиташъ това. И азъ самъ се питамъ: „Азъ служителъ ли съмъ?“ Има толкозъ да се върши, толкозъ да се върши.

— Вие изговаряте най обезкуражителнитѣ думи! Ако вие казвате, че работата надминава вашитѣ сили, какво ще кажемъ ние другитѣ, какво ще кажа азъ?

— Азъ знамъ, че нѣщата из г л е ж д а т ъ, че вървятъ злѣ, и азъ скърбя; но азъ сжщо знамъ, че нѣщата вървятъ, както трѣбва да вървятъ, както е добрѣ да вървятъ; и тогазъ азъ имамъ упование. Животътъ се развива въ безброй много оттѣнци. Затова нѣма никоя система, която да обгръща всичко. Сждбата на никое същество не е окончателна. Никой отъ служителитѣ на небето не притежава точно сжщото количество свѣтлина, както другитѣ. Когато говоришъ за Бога, говори съ благоразумие, благоразумие, благоразумие.

— Съ толкозъ голѣмо благоразумие, че най сетнѣ ще достигна до туй, да си остана въ кщи.

— Не, никога, заяви Андреасъ енергично. Трѣбва да се излѣзе на работа въ свѣта. Когато се занимавамъ съ нѣкого, показва се цѣлото му бждаще и що ще направи той съ свѣтлината, която му'разкривамъ. Когато стотина души идватъ при менъ да ми искатъ работа (духовна), азъ виждамъ, че отъ тѣхъ единъ или двама докрай ще я довършатъ, Макаръ и да знамъ това, при все туй мога ли да откажа на останалитѣ 98 малката тѣхна свѣтлина? Имамъ ли право да имъ я откажа? Когато ти искатъ, дай! Когато ти прѣдлагатъ, приеми. Нѣкой трѣгва за нѣкждѣ: моли се на благия Богъ за смѣлия пѣтникъ. Ти нѣма да задържишъ нѣкого, въпрѣки неговото желание. Важното е, щото, когато той те слуша, ти наистина да му говоришъ словото на живота. Моли се, приятелитѣ, които искатъ да работятъ, да работятъ двойно повече: за себе си и за тѣзи ученици, които вѣрватъ, че сж твои приятели, но не работятъ. Ти още при пръвъ погледъ знаешъ, съ кого имашъ работа. Но ти не си признавашъ това, понеже небето те е дарило съ смирение. Но ти знаешъ. Сжщо и азъ знамъ. Или по-добрѣ, ние не знаемъ, но С в ѣ т л и н а т а, к о я т о е в ъ н а с ѣ, т я н и у ч и. И Исусъ знаеше още отъ първия день, когато срѣщна Юда, въ своето дѣтинство, че той ще го прѣдаде. И нали го прие веднага? Ние сме невѣжи, и понѣкога Всезнанието ни прониква. Неговото кжсо проблѣсване ни стига. То винаги съвпада съ една важна възможность. Като знаемъ, колко малко сж сърцата, които приематъ Отца, изглежда, като че Той непрѣстанно се мами. Обаче Той никога не се мами. Т а п р и я т е л ю, у к р ѣ п и д у ш а т а с и, н а п р а в и я н е п о к о л е б и м а. Недъзитѣ, измѣнитѣ — това не сж нищо друго, освѣнъ отстъпване назадъ, за единъ бждащъ засиленъ скокъ. Но сж малцина тѣзи, които никой ударъ на сждбата не разколѣбавал! Другитѣ, които се разколѣбаватъ, ще дойдатъ малко по-късно. И

трайната връзка, която ги свързва съ насъ, е първия приемъ, който имъ правимъ, — приемъ, за който ти погрѣшно укорявашъ себе си, като липса на ясновидство или твърдостъ.

Въ влака.

Една телеграма ме викаше въ Нионъ. Стигнахъ на гарата малко прѣди трѣгване на влака. Когато бързахъ за гишетото, едно лице ме поздрави и ми каза:

— Не бързай, докторе, ще чакаме още 10 минути, защото мисля, че ще вземешъ влака за Понтарлие. Машината му е поврѣдена, ще я смѣнятъ.

Това бѣше Андреасъ.

— Искашъ ли до Дижонъ да вървимъ заедно?

Влакътъ наистина трѣгна съ закъснѣние. Ние намѣрихме едно празно купе. Андреасъ ми прѣдложи вѣстникъ и ми поиска позволение да работи. Той каза, че има работа за около единъ часъ, слѣдъ което ще приказваме. Азъ се настанихъ на другия край на пейката, и никакъ не се занимавахъ съ съсъда си. Когато Андреасъ не „работи“ самъ, той иска съвсѣмъ да го забравятъ. Азъ имахъ време да се нарадвамъ на щастливата срѣща. Откакъ избухна кървавиятъ катаклизъмъ, който опустошаваше Европа, не се ли обръщаше печално сърцето ми къмъ този човѣкъ?

Малко слѣдъ като минахме Фонтенебло, Андреасъ прѣкъсна мълчанието. Той каза между другото:

— Външнитѣ блѣстящи дѣйствия сж цѣнни, но дѣлата, които само Богъ вижда, ги надминаватъ. Първитѣ сж цвѣта, а вторитѣ — сѣменца. И Христосъ е глѣхниятъ градинарь. Вторитѣ извършватъ само тѣзи, които знаятъ да мълчатъ. Познавашъ ли хора, които знаятъ да мълчатъ?

— Да.

— Да, всѣки мълчи, но тѣй, че съсъдътъ му да забѣлѣжи, че той крие една сензационна истина.

Андреасъ се засмѣ леко и продължи:

— Има едно вътрѣшно или умствено мълчание. Трѣбва не само да се мълчи, но и да не видятъ, че можемъ да говоримъ. И най-проницателниятъ погледъ да не може да прочете по лицето ми, че азъ крия нѣщо. Едно нѣщо, което нагледъ е тѣй дребно, напр. да не злослови човѣкъ, е за насъ отъ голѣма важностъ. Около насъ стотици сжщества се водятъ по нашитѣ постѣпки, и други стотици ни дебнатъ, за да ни съборятъ.

— Има и молитва, казахъ азъ.

— Коя молитва? Молитва опортюнистична ли или икономическа или малодушна, егоистичната молитва? Не, докторе, една непрѣстанна молитва, която обгрѣща както най-малкитѣ подробности, тѣй и най-обширнитѣ прѣдмети. Една молитва на безгранична нѣжностъ. Изъ горещото сърце свѣжиятъ дъждъ на добрия Богъ пада върху почвата, изсушена чрѣзъ ада. Прѣдъ нашия Царъ нищо не е дѣтинско, чищо не е непоправимо. И нека всѣко нѣщо да

прѣдставлява за тебъ сѣменце отъ вѣчността. Молитва и работа!

Тѣзи думи бѣха казани отъ Андреасъ съ единъ приятелски тонъ. Но цѣла грамада отъ сили течеше подъ този спокоенъ тонъ: властна сигурност, мъдростъ, най широки схващания се долавяха въ тѣзи думи; инстинктивниятъ ентузиазъмъ, който говори за фанатизъмъ, липсваше въ тѣхъ. Моята воля се изкачваше до нови върхове, свѣтлина изгрѣваше въ менъ. Чувствувахъ, че съмъ станалъ съвсѣмъ другъ.

Още чувахъ вътрѣшното ехо на послѣднитѣ му думи, когато Андреасъ продължи:

— Актътъ на милосърдието е най-добриятъ за всѣкиго. И ако човѣкъ не иска да избѣгва отъ усилия, нека се въздържа отъ злословие, и то не само на хора, но даже и на животни, даже и на нѣкой прѣдметъ, даже и на врѣмето. Да, прибави Андреасъ, като ме видѣ, че съмъ изненаданъ, животното има умъ. Дъждътъ и всичко друго има връзка съ сщества, които живѣятъ. Ти като че ли забравяшъ, че ученикътъ на Христа се намира по духъ въ дома Христовъ, дѣто всичко е животъ, разумностъ и любовь.

— Да, азъ бѣхъ забравилъ това, прошъпнахъ азъ.

— Ти никога не ще го забравишъ, каза той съ тонъ на утѣшение. Ти знаешъ добръ, ние сме служители на Христа, на Словото. Но истинското Слово — това е дѣлото.

Влакътъ влѣзе въ Дижонската гара, и Андреасъ се приготи да слѣзе. Колко бързо се бѣха изминали тѣзи часове!

И колко въпроси имахъ още, за колко нужди имахъ да му говоря, колко желанія имахъ да му изказвамъ! Андреасъ слѣзе и вървѣйки къмъ изхода, съ ржка се сбогуваше съ менъ. И азъ разбирахъ все повече това, което ми каза, разбирахъ какъ малкото, което ми каза, всецѣло обгрѣщаше „Едното нужно“.

Възкресение.

Послѣднитѣ епизоди, които разправихъ, бѣха ми направили дълбоко впечатление, което читателътъ, разбира се, не може да сподѣли поради несръчността на разказа ми. Азъ съ жаръ влѣзохъ въ „тѣсния пжтъ“, който този пжтъ считахъ, че добръ съмъ схваналъ. Но не захъснѣхъ да събера плодоветѣ на моята неопитностъ. Искрахъ върху фактитѣ да опитамъ истинността на Андреасовитѣ разбирания. Лѣкувахъ болни безплатно, давахъ паритѣ си и врѣмето си на другитѣ. Жъртувахъ ношитѣ си въ услуга на други, търпѣхъ капризитѣ на приятелитѣ си. Тогазъ почнаха да се подиграватъ съ менъ. Послѣ почнаха да се оплакватъ отъ слабохарактерността ми. Плодотворнитѣ лѣкарски визитации станаха рѣдки. Кореспондентитѣ ми, понеже не ги ласкаехъ вече съ манията имъ за магизъмъ, гадане и явления, ме укоряваха боязливо. Отслабна репутацията ми въ кржговетѣ на „илюминизма“. Безнадеждни случаи на болни, които не можехъ

да излѣкувамъ, родиха въ менъ съмнѣния, които пораснаха постепенно до черно отчаяние.

Малко по-малко мъжеството ме напусна: всичко ми стана блудкаво и отегчително; вземахъ лѣкарства, за да спя, за да не мисля повече; *да излѣза ми бѣше противно, да остана въ кѣщи ми бѣше като мъчение; четенето ме отекчаваше; едвамъ правѣхъ усилия да се храня.

Кѣмъ края на третия мѣсецъ отъ тая меланхолия, когато съ примирение чакахъ края, безъ да направя нито едно движение, когато ми изглеждаше, че вселената и азъ самиятъ нѣмаме нито смисълъ, нито цѣль — дойдоха една вечеръ да ме викатъ. Една млада жена отъ съседитѣ умираше отъ туберкулоза отъ една година насамъ. Тя бѣше вече кѣмъ края. Никой лѣкаръ не искаше да се безпокои вече за нея. Отчаяниятъ ѝ мъжъ ми обясни, че не очаква вече оздравяването ѝ, но понеже се задушва, нека я облекчимъ поне прѣзъ аіониятъ, за единъ часъ. Азъ бѣхъ твърдѣ индиферентенъ кѣмъ всичко, за да помисля да откажа.

Тръгнахъ съ него, Часътъ бѣше два слѣдъ полунощъ. На улицата прѣдъ насъ видѣхме одного, идещъ срѣщу насъ. Той бѣше съ високъ ръстъ, но съ голѣма пропорционалностъ на частитѣ. Нѣмаше нищо особено въ облѣклото му, но имаше походка на благородникъ. При срѣщата неволно дигнахъ очи кѣмъ него, и получихъ погледа му, който бѣше като пламъкъ отъ мека свѣтлина. Бѣше ни отминалъ вече, когато се обърнахъ назадъ кѣмъ него. Едноврѣменно се обърна и той. Тогазъ безъ да ми ля повече, се опжихъ кѣмъ него. Той взе шапката въ ръцѣтъ си и каза:

— Докторе, мисля, че ви познавамъ, — извинете ме за нескромността ми, — не сте ли приятелъ на Андреасъ?

— Да, отговорихъ смутенъ.

И тъй като търсѣхъ думи, той продължи:

— Обзалагамъ се, че стивате да посѣтите боленъ. Може би ще ви бѣда полезенъ, ако ми позволите да ви придружа.

Веднага разбрахъ: той бѣше Теофанъ. Това бѣше той. Сърцето ми затупа силно: Чувствувахъ, че отчаянието, срѣднитѣ, горчивинитѣ, отвращението, които изпитвахъ, се разпилѣватъ. Обяснихъ на клиента си:

— Този е лѣкаръ на мои приятели, специалисти. Ще го заведемъ да види жена ви.

Човѣкътъ, задавилъ се отъ скърбъ, не отговори нищо, и ние скоро стигнахме у дома му.

Това бѣше трогателно бѣденъ чиновнически домъ съ банални украшения на мнимо благосъстояние. Тамъ бѣше майката, неспособна вече за сълзи, съ чѣрти окаменѣли въ единъ видъ затъпяване. Тя каза на зетя си почти съ замръфлъ гласъ:

— Твърдѣ е късно. Тя е мъртва.

Наведохъ се надъ тѣлото на болната. Никакъвъ сърдеченъ пулсъ, никакво дишане. Деликатниятъ ѝ носъ се бѣше вече стѣсnilъ. Лицето ѝ бѣше покрито съ онова неподвижно спокойствие, което никога не мами. Имаше още малко топлина подъ лъжичката.

Но бѣдното, ужасно измършавѣло тѣло, съ голѣми подутости на ставитѣ, като че ли молѣше да го оставятъ за напрѣдъ спокойно въ спокойната тъмнина на ковчега.

— Вѣрвате ли, че е мъртва? каза изведнѣжъ Теофанъ.

Гласътъ му звучеше музикално въ тишината. Азъ направихъ утвърдителенъ знакъ.

— Вие я обичахте, нали? Имате ли дѣца, попита той едно слѣдъ друго мжжа, и не чакайки отговоръ, продължи:

— Значи, ако се възвърне къмъ животъ, ако се събуди веднага отъ смъртта, вие нали ще сте признателни на Небето, и ще останете при нея, нѣма да я напуснете нито сърдечно, нито физически?

Бѣдниятъ човѣкъ, смутенъ, нѣмайки смѣлостта да разбере, ни гледаше, безъ да може да каже нищо.

— Бждете спокойни, му каза Теофанъ кротко. Не тжжете. Отговорете ми по съвѣсть.

— Възможно ли е това, измѣнка мжжътъ. Но не може да бжде вие да се подигравате. Да, щомъ вие казвате това, тя може да оживѣе Общавамъ ви

И цѣль потрѣсенъ отъ хълцания, той падна. А старата майка, съвсѣмъ сломена, отчаяно прѣгръщаше студеното вече тѣло на дъщеря си.

Теофанъ се приближи до трупа, взе двѣтѣ му ръцѣ въ лѣвата си ръка, повдигайки неподвижната глава въ дѣсната си ръка, и му каза нѣжно, съвсѣмъ низко на ухото — но ние всички чухме:

— Мое дѣте, дѣще, ела, върни се. Това ще ти се прѣсмѣтне. Тѣ иматъ нужда отъ тебе!

И безъ да изтрѣпнемъ — тогава съвсѣмъ естествено ни изглеждаше, че тя трѣбва да възкрѣсне, — жената отвори очи, изправи се и погледна стаята.

— Азъ сънувахъ, въздѣхна тя.

Майка ѝ, мжжъ ѝ, колѣнчили, прѣгръщаха ръцѣтѣ ѝ. Облегната на гърдитѣ на Теофанъ, тя почна тихо да плаче.

— Запалете втора ламба, каза Теофанъ.

Майката стана, залитайки, и се върна съ ламба, която туриха да освѣтлява добръ болната.

— Вижте, каза той, че тя се съвзема.

И за четвъртъ часъ месата се бѣха малко повърнали около коститѣ. Фигурата ѝ стана по-пълна, съ по-живи краски. Прѣнесенъ отъ радостъ, мжжътъ се хвърли прѣдъ нозѣтѣ на Теофанъ, но послѣдниятъ го дигна, както бихъ направилъ съ едно дѣте.

— Не, не, каза му той. Трѣбва да благодарите на Небето.

И като направи стѣпка назадъ, прибави:

— Спомнете си, какво сте общали. Има една книга, дѣто е записана историята на мъртвитѣ, повърнали се къмъ живота. Правете туй, което тая книга учи. Хайде, до виждане.

И цѣль сияющъ отъ нѣжно добродушие, той прѣгърна жената, майката и мжжа и излѣзе съ мене.

Мислѣхъ, че сънувамъ. Обаче познахъ улицата, по която вървѣхме: тукъ е стоборътъ, по-нататъкъ има праздно мѣсто; тамъ надолу е хлѣбарницата, въ лѣво е кръчма, дѣто викатъ нощни посѣтители въ долния етажъ. Да, азъ бѣхъ на земята, въ Парижъ. Вървѣхъ отъ страни на единъ непознатъ. И това бѣше той, Теофанъ, Свѣтящиятъ, тъй очакваниятъ водачъ, чието едничко присѣствие прѣскаше моята тъмнина, изгонваше съмнѣнията ми и отстраняваше умората ми.

Той ми обясни, че трѣбва да вземе въ 4 часа сутринята бързия влакъ за Бриндизи и че не може да отложи пжтуването си, защото такъвъ тренъ има само веднѣжъ на седмица, но че отъ друга страна има много да ми каже и ако съмъ свободенъ, желае да го придружа до Моданъ. Въ неговото отдѣлно купе ще бждемъ напълно като у дома си. Азъ бѣхъ очарованъ. Спокойно стигнахме на Лионската гара. И той продължи въ течение на цѣли 10 часа да ме учи.

Той говорѣше безъ бързане, съ кжси прости фрази, безъ да цѣли ефектъ. Изглеждаше, че бѣше зритель на всичко, което ми казваше. Той обясни на менъ мене-самаго, показвайки ми най-скрититѣ кжтове на съзнанието ми. Погледътъ му пронизваше гжстата тъмнина на изчезналиятъ вѣкове. Тукъ не мога да повторя всичко, което той ме научи тая нощъ. Много причини има, които се противопоставятъ на туй. Но прѣдставете си най-голѣмата умствена съсредоточеностъ, която функционира въ съгласие съ съвършенната бистрота на ума; прѣдставете си едно мигновено разбиране, една паметъ силна за най-малкитѣ подробности; голѣма чувствителностъ, простираща се както по отношение на съврѣменнитѣ, така и по отношение на сжщества, отдалечени по врѣме и пространство; прѣдставете си една радостъ твърдѣ задушевна, спокойна, свѣтла, — това бѣше състоянието на душата ми прѣзъ тая нощъ. Умората, трѣската, тежестъта и сънливостъта бѣха забравени. Обаче думитѣ не могатъ да изразятъ приятната, идеалната бодростъ, силната жизненостъ, ясното довѣрие, които кжпѣха съ яснитѣ си вълни отслабналия ми духъ.

Това щастие и щастието, което го послѣдва, считамъ, че никога не мога изплати, даже и да страдамъ непрѣкъснато съ цѣлото си сжщество прѣзъ цѣлия си животъ. Едничката ми мжка е, че толкозъ души минаватъ тъй близо до Небето, безъ да го познаватъ, но не защото то е скрито, а защото тѣ, не излизайки отъ себе си, не искатъ, нито могатъ да го възприематъ, тъй като тѣ не виждатъ.

Мара Бълчева.

Чада Божии.

Тѣ влизатъ и излизатъ, — рой се нижатъ --
и любятъ се, кълнатъ и ненавиждатъ.

И въ плачъ и смѣхъ, зовятъ се чуждъ и свой.
Тозъ бърза, дърпа другитѣ въ застой,

заспали още въ своитѣ пашкули —
задъ маска всѣки образътъ си тули.

Вървятъ тѣ въ пѣтя като день и нощъ:
— съзвѣздия около слънце — вождъ.

И приближаватъ се, и отчуждаватъ, —
и всѣки въ себе си се продължава.

И нѣма по-низъкъ и по-високъ
и всѣки чадо е на сѣщий Богъ. . .

ГОСПОДЪ минава всрѣдъ цвѣтята.

Прѣпватъ пеперуди весело,
пчели очудено брѣмчатъ —
какъвъ е този ароматъ,
какви сж тия сокове,
какво е туй обилие,
дали е празникъ всрѣдъ цвѣтята?
— Господъ минава край цвѣтята,
усмихнато минава край цвѣтята.

Несѣтно Той настѣпва мравка.
Чевръсто се изврѣща тя
и Го ухапва по петата.

Спира се Господъ, усмихва се, помилва я и ѝ дума: „Защото те настѣпихъ, ще те направя хубава мома, да се порадвашъ на животъ и младостъ.“

Усмихнато върви Господъ срѣди цвѣтята.

Привежда се тукъ-тамъ — едно цвѣтче погали, друго поиз-
прави. Не щешъ ли, тукъ настѣпва пѣкъ едно цвѣтенце и го счупва.
И чува — дълбока въздишка:

„Защо не внимавашъ, отиде ми живота“.

Навежда се Господъ, помилва го:

„Недѣй се вайка, ще те направя хубавъ, снаженъ момѣкъ и
ще те ожѣня за онази гиздава мома“ — — —

Цвѣтята трепкатъ като живи,
и пѣпчицитѣ трѣпно се разтварятъ.

Прѣхвъркватъ пеперуди весело,
брѣмчатъ пчели очудено:

Какви сж тия сокове,

Какво е туй обилие,

дали е празникъ всрѣдъ цвѣтята?

— Господъ минава всрѣдъ цвѣтята,
Усмихнато минава всрѣдъ цвѣтята.

Дъщеритѣ на Ормузда.

Туй, което ще ви разкажа, не е станало на тази земя. То се е случило въ далечни, далечни врѣмена на онази земя, въ която сж живѣли синоветѣ на Мждростѣта. Случило се е въ днитѣ на царь Ормузда. Десетѣ дъщери ималъ царь Ормуздъ — една отъ друга по-хубави, по-стройни, по-нѣжни.

И когато порастнали, изпратилъ ги царьтъ въ едно отъ най-великитѣ Училища, дѣто се изучавали тайнитѣ на Битието — та да просвѣтнатъ въ Мждростъ и да се приготвятъ за оная бждна работа, която царьтъ мислѣлъ да имъ отреди.

Дълги години се учили тѣ въ това училище. А въ сжщото училище дошълъ единъ день и Синьтъ на Слънцето — да изучи съ-кровищата на оная мждростъ, която се съхранявала въ земята, обитавана отъ Синоветѣ на Мждростѣта. Ала строги били наредбитѣ на туй училище — и строги и непрѣложни. Който влѣзелъ въ него, трѣбвало безъ друго да ги спазва. Едно отъ правилата на тази школа било, че никому не се позволявало да даде цѣлувка комуто и да било. И въ нейната свещена ограда всички знаели това и пазѣли. Прѣстѣпвалъ ли нѣкой какво годѣ правило, не го наказвали както сега — друго живо правило имало въ тсва училище. Който какъвто грѣхъ направѣлъ, образьтъ на тоя грѣхъ се изписвалъ по лицето му. И той носѣлъ на показъ неговия неизличимъ печатъ.

Ала единъ день най-голѣмата дъщеря на царь Ормузда, като работѣла съ своитѣ сестри въ градината на училището, приседнала да си отпочине и несѣгно се унесла въ сладка дрѣмка. Отдѣ се взела една муха — отъ цвѣтъ на цвѣтъ, тя най-сетнѣ кацнала на устнитѣ на царската дъщеря и отлитайки, оцвѣкала долната ѣ устна. Въ този тъкмо мигъ минавалъ Синьтъ на Слънцето. Той видѣлъ, що сторила мухата, спрѣлъ се прѣдъ спящата царкиня и съ скръбъ и погнѣса гледалъ мѣничкото тъмно петно, което цапало устната на хубавата царкиня. И въ него се зародило силно желание да го прѣмахне нѣкакъ. Па мигомъ се приближилъ — тихо и опазливо, съ надежда, че царкинята не ще се пробуди — и съ езика си отнелъ извержението на мухата. Ала тъкмо въ този мигъ царкинята се сепнала отъ сънъ, видѣла приведения надъ устнитѣ ѣ момѣкъ, и станала бѣла като платно — тя изгубила своята свѣтлина, която прѣди мигъ само трептѣла като зора по нейното лице. Видѣли постѣпката на царския синъ и нейнитѣ сестри и една тутакси почервенѣла, другата — пожълтѣла; четвъртата — позеленѣла, петата — посинѣла, шестата станала виолетова, седмата — почернѣла. А другитѣ три сестри добили багри, каквито нѣма на нашата земя.

Съ ужасъ гледалъ царскиятъ синъ, какъ царкинитѣ се обагрятъ въ тия груби краски. Напразно се мѣчили и сестритѣ да прѣмахнатъ своя цвѣтъ — мили се, чистили, трили, но напусто — краснитѣ си били краски: ярки, груби, невзрачни.

И когато царь Ормуздъ се научилъ за станалото, той призвавъ сина на Слънцето и му повелилъ да се върне въ своята родина.

А вѣстѣта за станалото се разнесла навредѣ изъ царството на Ормузда, и смугъ обхваналъ Синовѣтъ на Мждростѣта, и смугъ и не-
годувание противъ Сина на Слънцето.

И достигналъ този смугъ до Господа. Погледналъ Той къмъ земята Ормуздова — да види, какво е туй смущение. И разбралъ Господъ и се усмихналъ.

А въ усмивката на Господа оживѣлъ цѣлъ единъ свѣтъ, въ който се криело изкуплението на грѣха. И възсияла тая усмивка въ ума на Ормузда като свѣтло видѣние, и творческа замисълъ се родила въ него. Па призовалъ Синовѣтъ на Мждростѣта и имъ повелилъ да създадатъ сегашната земя.

А дъщеритѣ си, задѣто не бѣли върху своитѣ чувства, той изпратилъ на тая земя, тогава още неустроена и пуста, като ги прѣ-
обърналъ на цвѣтя. Затуй има цвѣтя на нашата земя — бѣли, жълти, червени, сини, отъ всички багри на джгата. То сж все дъщеритѣ на царя Ормузда. И тѣ растатъ и цвѣтятъ непрѣстанно на нея, за да въз-
върнатъ изпрѣвната си хубость. Така е писано въ великата Лѣтопись на Врѣмената.

А синѣтъ на Слънцето се върналъ наскърбенъ въ своята ро-
дина. Той жалѣлъ за неволната пакость, що причинилъ въ желанието си да прѣмахне поруганието на оная муха. И колчемъ погледнѣлъ къмъ земята, дѣто били заточени царскитѣ дъщери, топѣлъ се въ жалба по тѣхъ и ронѣлъ свѣтли сълзи. Отъ тия му сълзи се образу-
вала росата — и тя безспирно кжпѣла цвѣтята, дано измие грубитѣ багри. И кжпѣлъ ги въ росни сълзи Синѣтъ на Слънцето и грѣлъ ги въ лжчитѣ на своята обичъ, ала напразно — краскитѣ не се мах-
вали. Ала слѣдъ врѣме той съ радостъ забѣлѣзалъ, че краскитѣ се проясняватъ, избистрятъ, започватъ живо да трептятъ и сѣкашъ за-
сияватъ.

И до днесъ дъщеритѣ на Ормузда сж на земята. И цвѣтятъ тѣ
подъ обичѣта на Слънчевия Синъ и въ ранни зари пиятъ неговитѣ
сълзи, за да просвѣтнатъ въ изпрѣвната си хубость.

И само вечеръ, кога око̀то на Слънцето се склопи, тѣ
въ жалба привеждатъ главици и излѣхватъ своята ароматна тжга.

Georg Nordmann.

Псалми за живия Богъ.

(Продължение отъ кн. 10, год. IV).

Псаломъ деветнадесети: УТЕХА.

Утеха ще ни донесе чаканиятъ день, защото Утешителъ на свѣта е живъ. Той е при всѣка наша стѣпка, но чака да го позовемъ съ Неговото име. Съ кротко око ни слѣди, когато сѣдаме на трапезата да прѣломимъ хлѣба, когато работимъ съ длето и чукъ и когато сме на пѣть въ широкото море.

Той чака деньтъ, когато ще се научимъ да казваме: „Въ Твое име вземаме хлѣба, въ Твое име творимъ дѣла, въ Твое име опъваме платна за дълъгъ пѣть.“

Утеха ни е общалъ Всемогущиятъ.

Утешителъ е живъ и тихо броди по земята!

Благословенъ и кроткъ, Той ни чака като друмникъ прѣдъ портата, за да Го поканимъ въ своя домъ — — —

Не ме отминавай, Утешителю! Похлопай и на моята порта; азъ ще позная Твоя гласъ и ще Ти отворя.

Доста е изтерзана душата ми. Внеси въ нея мирътъ, що носишъ отъ царството на Тогова, който те е пратилъ. Ще изсъхна като есененъ листъ безъ Тебе, ще се срутя като домъ безъ стопанинъ безъ Твоята милость, ще се загубя като пѣтникъ-тугинецъ въ тъмна нощъ!

Азъ Те чакамъ. Похлопай на моята порта, защото Ти си милостивъ!

Изпроводенъ си отъ Него и кроткитѣ Ти стѣпки кръстосватъ на дълъжъ и ширъ земята!

Утеха носишъ Ти!

Азъ Те чакамъ.

Псаломъ двадесети: ФАРЪ

Въ бурята срѣдъ тъмната нощъ, далеко отъ брѣга, не дири нито богатство, нито слава. Окото ми смутено и напрѣгнато дири свѣтлина, която да проникне въ разярената борба между живота и смъртъта.

Ржката на пазителя дали е налѣла драгоцѣненъ елей въ лампата на високия фаръ? Тая свѣтлина ще ме спаси отъ зиналата бездна въ морето, въ която гласовѣтъ на смъртъта викатъ моя уморенъ, залутанъ корабъ.

О, колко ще цѣлувамъ азъ брѣга и скалитѣ, когато стигна тамъ. Никога не ще забравямъ да занеса масло за храма на морето — фарътъ, който ще покаже моя пѣть.

Грижата на служителя, който всѣка вечеръ пали лампата на морския брѣгъ, е по-цѣнна отъ богатството, що набрахъ въ дълго

странствуване! Азъ я дира съ копележъ и мжка, защото тая свѣтла точка ще спаси труда, богатството и моя животъ.

Не ни забравяй, Ти, който си всѣкога буденъ! Не забравяй да налѣбешъ отъ маслото на нашето милосърдие въ лампата на Твоя фаръ. Морето е бурно. Вълнитѣ виятъ като глутница отъ разсвирепѣли звѣрове, чиито зинали уста сж страшни. Налѣй въ лампата и нека се покаже на хоризонта Твоята свѣтлина!

Псаломъ двадесетъ и първи: ХЛѢБЪ.

Хлѣбътъ, живиятъ хлѣбъ не ни отнемай! Не ни оставяй безъ капкитѣ дъждовни, нито затуляй слънцето, за да пораснатъ едри класове на нашитѣ ниви.

Всѣки день на трапезата ние приемаме Твоятъ даръ. Ние те хвалимъ, защото Ти го умножавашъ и давашъ за едното сто. Ние даваме едно зърно на нивата, а сто се раждатъ на житения класъ.

Да бжде благословенъ Тоя, който дава останалитѣ, не по правда, а по любовъ.

Ето сега посѣваме зърно на живъ хлѣбъ. Умножи го, както Ти множишъ, направи тежъкъ класъ, който ще израстне.

Поливай го съ дъждъ и свѣтлина, за да се покрие земята съ буйни ниви отъ зърното на Твоя духъ!

Хлѣбътъ на нашата трапеза е даръ.

Дай ни даръ и живия хлѣбъ. За него протѣгаме ржцѣ и казваме: Хлѣбътъ всѣкидневенъ дай ни го и днесъ!

Псаломъ двадесетъ и втори: ЦАРЬ.

Царь бжди въ своето царство. Да те не смушаватъ дребнитѣ помисли-робитѣ на дѣлничния день. Бжди като Творецътъ. Изучи царската пжтека на живота, и макаръ снагата ти да е увита въ дрипи, ти пакъ по царски стѣпвай. Не се продавай за кжсче почитъ, което струва твоятъ блѣскавъ тронъ.

Погледни свѣта въ очитѣ, не гледай въ калъта, кждѣто нище тата е намѣрила приемъ. На горѣ погледни. За царетѣ сж направени звѣздитѣ. Излѣзъ въ най-чаровната нощъ, облѣченъ съ новитѣ доспехи на духа и повикай Го.

Кажи така: „Хвала на Тебе, Който направи небето и го подпрѣ съ стълбоветѣ на Любовъ! Хвала на Твоето дихание, съ което дишамъ азъ и всички свѣтове въ безкрая!

Хвала на Тебе Свѣтлиятъ, Търпеливиятъ, Любящиятъ!“

Бжди царски синъ. Не давай драгоценноститѣ си за шепа зло, за да не потъмнѣе диамантътъ, що носишъ въ сърцето си.

Кажи съ устата си: „Благословенъ Тоя, който е Любовъ. Благословена царската дума, блага като сикера, силна като гръмъ и ясна като черта на свѣтковица.“

Не бжди робъ на робитѣ, защото ти си царски синъ!

Псаломъ двадесетъ и първи: ЧИСТЪ.

Изворътъ е чистъ, защото идва дълбоко изъ недрата на коравата земя, прѣзъ чиято мжка е прѣминалъ.

Чиста е капката на дъжда, защото идва отъ далеко, прѣминала прѣзъ бездната между небе и земя.

Чиста е сълзата, защото идва отъ сърцето — прѣзъ огънь е прѣминала.

Чистъ е брилянтьтъ, защото е билъ въ вѣщата ржка на майстора, която го е направила годенъ да ломи въ багри свѣтлината.

Страданието чисти.

Огъньтъ е, който чисти — дай ни сила да го понесемъ!

Водата е, що омира — направи ни крѣпки да устоимъ!

Въздухътъ е, що разведря — смѣлость ни дай да го прѣкосимъ.

Земята е, която избистря — търпѣние ни дай да я прѣминемъ.

Ще ви направя чисти, казва Той:

Помислитъ ви — лазуръ, сърдцата — огънь, душитъ — извори, канара — дѣлото на ржцѣтъ ви!

Псаломъ двадесетъ и четвърти: ШИРЬ.

Господи, нѣма да Те забравя. Ще Те повикамъ съ едно отъ безбройнитъ Ти имена. Ти ще ме чуешъ отъ безпредѣлната ширь на Твоето царство, ще дойдешъ при мене въ моя малъкъ домъ.

Ще Те назова, защото прѣдъ мене е пустиня, и нѣма гласъ на живъ човѣкъ!

Ще Те потърся, защото около менъ е нощъ, и нѣма свѣтина отъ никждѣ.

Ще Те моля, защото ще изсъхна, като вѣйка, кога я отсѣче топоръ.

Боехъ се отъ ширината на Твоето царство, защото мислѣхъ, че нѣма да ме чуешъ! Страхувахъ се отъ далечината на звѣздитъ, защото мислѣхъ, че не ще Те намѣри моя плачъ, но ще Те повикамъ пакъ.

Ще ме чуешъ. Разбрахъ, че всждѣ чува Твоето ухо!

Псаломъ двадесетъ и пети: ЩЕДРОСТЬ.

Щедъръ е Господи! Сърцето Му е като отворена съкровищница, а отъ ржцѣтъ му се сипятъ блага.

Видѣлина е неговата мисль, та денътъ е свѣтълъ.

Долинитъ сж богати и плодородни, защото Господъ е богатъ, и рѣкитъ на неговата щедрость сж пълноводни, както рѣкитъ, които тичатъ да поятъ ливадитъ.

Ако не бѣха изтрѣбителни нашитъ помисли, нѣмаше изтрѣбителна градушка да пада на посѣвитъ, и пороятъ нѣмаше да ни настигне въ планината.

Безчетни вѣкове подържа Той огъня на слънцето. Съ своя огънь, безчетни вѣкове дарява на днитъ ни бѣла свѣтина.

Щедъръ е Господъ! Медъ и нектаръ капятъ отъ цвѣтята,
всѣка росна капка има прѣлестята на джгата слѣдъ дъжда.

Щедъръ е Господъ! Ето житницата е пълна. Тежнѣ пчелниятъ
кошеръ, а рѣкитѣ пълноводни бѣгатъ къмъ морето.

Рѣки на благодать текатъ изъ Него!

(Слѣдва).

П. Г. Пампоровъ.

На пжтъ за Мусалла.

Ранни зори. Звѣздитѣ още трепкатъ по небето. Тихо. Само
кристално бистритѣ води, що изтичатъ изъ голѣмото езеро, шумятъ
и пѣятъ своята вѣчна пѣсень. Езерото е красиво огледало, въ което
се оглежда Мусалла съ снѣжни прѣспи, и небето, и звѣздитѣ! . . .

Тишина. Красота. Чистота. Навредъ, като че всичко — и камъ-
че, и трѣвица, и цвѣтенце, и птички — като че всичко присѣтствува
въ великия, нержкотворения Божи храмъ, кждѣго самъ Богъ — без-
граничната и всеобемна Любовь, свещенодѣйствува при хоръ отъ ангели.

И това свещенодѣйствие добива своята най-голѣма търже-
ственостъ при изгрѣвъ-слънце, за да прѣмине на друга гама слѣдъ
това; че цѣлиятъ животъ не е нищо друго, освѣнъ свещенодѣйствие
за разумния, за чистия, за просвѣтения човѣкъ.

Отъ 22. мартъ започна да излиза вѣстникъ „Животъ“
съ редакторъ Л. Лулчевъ и директоръ А. Бертоли. Прѣпоръч-
ваме го на всички наши читатели.

Братското книгоиздателство издаде каталогъ на
всички братски издания. Изпраща се безплатно всѣкому при
поискване.

Вѣсти и книгопись по липса на мѣсто ще дадемъ въ
слѣдующия брой.

СЪДЪРЖАНИЕ НА ПЪРВА КНИГА:

1. Първата буква въ Божествената азбука, 2. Практически окулти-
змъ — А. Бертоли, 3. Сегашната и новата раса, 4. Слънцето на живота и
Свещенното „сега“ — А. Т. 5. Изъ моитѣ спомени — Седиръ, 6. Чада Бо-
жии (стихотворение) — М. Бѣлчева, 7. Господъ между цвѣтята, 8. Дъще-
ритѣ на Ормузда — г. 9. Псалми за живия Богъ.

Съветемъ всички, които смѣтатъ, че **ЖИТНО ЗЪРНО** е знася въ обществото свѣтлина на едно духовно съзвучане, което може да обнови живота — да се грижатъ за неговото по-обширно разпространение, като запишатъ поне още по единъ абонатъ.

Открита е подписката за пета годишнина на сп. „ЖИТНО ЗЪРНО“.

Годишенъ абонаментъ 80 лева.

Адресъ на сп. „Житно Зърно“: **Никола Нанковъ**,
Бул. Дондуковъ № 16 (до Кино Пачевъ) — София.

НАСТОЯЩАТА КНИЖКА 8 ЛЕВА.